

mellem Landsdelene. At Tyskland havde Interesse i dette Spørgsmaal, ligger i, at man derigennem fik at vide, paa hvilken Maade Danmark vilde stille sig, og hvorledes Forholdene vilde blive med Hensyn til Adgangen til Østersøen. Men hvis nu Danmark ingen Miner havde haft, hvad vilde der saa være sket? Saa vilde der være sket først og fremmest det, at naar det havde været bekendt for alle, at vi ingen Miner havde, havde Tyskland aldrig spurgt, hvad vi vilde gøre med dem. Tyskland vilde da sikkert have gjort det, de gjorde: Natten mellem 4. og 5. August nedlagde Tyskland selv Miner for at sikre Østersøen mod Indfald af en engelsk Flaade; i Langelandsbæltet blev der nedlagt tyske Miner Natten mellem den 4. og 5. August. Jeg siger, at det vilde Tyskland maaske have gjort i noget større Udstrækning, hvis de havde vidst, at Danmark ingen Miner havde.

Faren for Danmark ved Forsvarsordningen af 1909 var den, at vi havde en Ordning, der kun var ufærdig, der ikke var i Stand til at stille et effektivt Forsvar paa Benene, men som kunde bruges forkert i et givet Tilfælde. Og da Tyskland spurgte: Hvad Brug vil I gøre af det Forsvarsberedskab, I har? og Regeringen spurgte det ærede Medlem, som orienterede sig i 1906—07, og som var Cæsar, den store, virkelige Styret i Danmark, hvad sagde saa det ærede Medlem? Han svarede: Hvad kommer det mig ved, det er noget, som ikke angaar mig! Jeg troede, det angik os alle. Han var den eneste af samtlige Partiførere, som tog i den Grad overlegent paa Sagen.

Tyskland var i Virkeligheden under Verdenskrigen interesseret i, at Danmark ikke blev draget ind i Krigen, fordi man, hvis Danmark var blevet draget ind i Krigen, vilde have faaet en Kyststrækning, et Landomraade at forsvare, hvor man vilde være højt uheldigt stillet i Forholdet overfor England. Og England var saaledes stillet, at det gik i Krigen for at protestere mod Krænkelsen af Belgiens Neutralitet. Det er min faste Overbevisning, at et afrustet Danmark den 1. August 1914 havde været langt mere betryggende end det Forsvar, vi havde, der efter de sagkyndiges Udtalelser i alle Henseender var mangelfuldt og indeholdt den Fare, at det kunde blive brugt paa en saadan Maade, at det vakte Mistanke i Udlandet.

Hvorfor gik man saa ikke med til at sige: Saa bruger vi ikke dette Forsvar?

Det er jo dog givet, at naar man har en Forsvarsordning, er det under en Krigssituation en bydende Nødvendighed at udnytte denne Forsvarsordning. Det, jeg hævder, er kun, at hvis vi havde haft et afrustet Danmark, vilde Stillingen have været bedre. Men det ærede Medlem fra Ringkøbing, der sad i Finansudvalget Krigens første Aar, vil jo vide, at det Standpunkt, jeg her kommer frem med, ikke er nyt; det er noget, vi har hævdet hele Tiden, ogsaa under Krigen, og jeg ved ogsaa, at naar der blev foreslaaet Foranstaltninger til Indskrænkning af Sikringsstyrken, har Forsvarsministeren været parat til at foretage saadanne Indskrænkninger. Da det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i 1917 ved Behandlingen af Finansloven spurgte, om der kunde spares Penge blandt andet ved Indskrænkning af Sikringsstyrken, sagde Forsvarsministeren: Med største Fornøjelse, det kan vi godt. Saa spurgte man Venstre og Højre: Vil I være med; men det vilde de ikke. Det ærede Medlem havde spurgt uden at være i Kontakt med sit Parti; han havde ikke spurgt Cæsar, følgelig maatte det opgives; man kunde ikke indskrænke Sikringsstyrken. Det ærede Medlem fra Æbeltoft har det nemlig ikke som det ærede Medlem fra Ringkøbing. Denne kan nok udtale sig uden at behøve Partimøder bag sig; det kan det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke, han har Cæsar at rette sig efter. Resultatet blev, at vi ikke fik en Indskrænkning i Sikringsstyrken i 1917, fordi Højre og Venstre ikke vilde gaa med dertil. Fra de Radikales og Socialdemokraternes Side var der Tilslutning til Ønske om en saadan Indskrænkning. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde i Gaar, at Socialdemokraterne tog det fuldkommen fejlagtige Standpunkt i 1909 under Forsvarslovens Behandling, at de krævede Afrustning, fordi de ikke troede paa, at der vilde komme Krig mere. Det er *fuldkommen urigtigt*. Læser man Indstillingen fra Socialdemokraterne i Forsvarskommissionens Betænkning, og læser man de Udtalelser, som fremsattes her i Salen under Behandlingen af Forsvarslovene, var Begrundelsen for, at Socialdemokraterne stemte for Afrustning, aldeles ikke Troen paa, at der aldrig mere vilde komme Krig. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte som sin personlige Opfattelse, at han havde det Haab, at Arbejderklassen skulde blive stærk nok til at forhindre en Krig, og paapegede, hvilken